situaţie stranie faţă de cea de aici. Te-ai aştepta s-o găseşti printr-un hotar spaţial: aici, dincolo. O afli despărţită printr-o schimbare de fire a fiinţei. Lumea de dincolo nu e pentru noi „afară" din lumea de aici. Ceea ce ne desparte de ea este un fel de opelişte internă, de vamă, de deosebire de domeniu existenţial, de experienţă a fiinţei, asemănătoare aceleia care ne îndreptăţea să vorbim, înainte de celălalt război, de fraţii „de dincolo". Îşi închipuie oare cineva pe un francez numind pe alsacian, înainte de 1918, cu expresia: *„frère de l'au dela"!* Nu. *„Au delà"* implică, la francezi, un prag fără întoarcere, care face aplicarea termenului improprie oricărei folosiri imanente, pe când la noi, între „aici" şi „dincolo", rămâne vamă.

Lumea de dincolo o cuprinde şi pe cea de aici. Ea e un receptacol deschis, care cuprinde lumea de aici din toate părţile, o pătrunde, o umple şi o împlineşte. Lucrurile nevăzute *sunt* ca şi cele văzute, chiar dacă nu sunt date în spaţiu. Dar dacă ele sunt date uneori în timp, şi ca atare apar în lume ca întâmplări înşirate pe firul vremii, şirul acesta nu este nesfârşit. Ca atare, el nu cuprinde lucrurile care vor fi fiind fără şir, minunate, şi nici pe cele de peste şir, de după „împlinirea vremii". Existenţa ca totalitate